

แสงแดดแยงทะเลแนวชมพูปันธุ์ทิพย์ลึบกว่าต้นกระบหลังกากระท่อม 4-5 หลัง ธารน้ำสายหนึ่งคดเคี้ยวไปตามกระท่อม แต่ละหลังมีสะพานไม้ไค้งข้ามลำธารไปถึง ดอกสีชมพูสะพรั่งตัดกับสวนไผ่เขียวขจีริมรั้วอย่างกลมกลืน วูปแรกเขารู้สึกเหมือนปรากฏตัว ณ เมืองใดเมืองหนึ่งในญี่ปุ่นในฤดูดอกซากุระบาน

เป็นเวลาเที่ยงวันที่แดดเดือนเมษายนร้อนเปรี้ยว พุ่มรัก พานสิงห์ กับ เฉ เมืองดอน ก้าวจากทะเลทรายกรุงเทพฯ เบื้องนอก เข้าสู่โอเอซิสของสวนอาหารแห่งหนึ่งซึ่งออกแบบให้เหมือนบรรยากาศเมืองน้อยในญี่ปุ่น กระท่อมแต่ละหลังเป็นร้านอาหารวางโต๊ะ 7-8 ตัว บ่อน้ำรอบกระท่อมทุกหลังช่วยให้เย็นสบายโดยไม่พึ่งเครื่องปรับอากาศ

เขากำหนดหน้าเข่าข้ามสะพานไม้เล็กเข้าไปในกระท่อมหลังหนึ่ง กวาดตาไปทั่ว มีลูกค้าเพียงครึ่งร้าน ภายในแต่งแบบญี่ปุ่น ธงผ้าพิมพ์รูปลายดอกซากุระ สถานที่นี้เกือบจะลงตัวแล้วหากมิใช่เพราะมีสิ่งเดียวที่ดูแปลกแยก คือจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่บนกำแพง ภาพบนจอโทรทัศน์เป็นรายการสัมภาษณ์หัวหน้าพรรคการเมือง วันละพรรค การเลือกตั้งกำลังจะมาถึง

ชายคนหนึ่งนั่งมูมร้านโบกมือเรียกทั้งสอง สามิต 14

นักสืบเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ขยับเลื้อยเพราะความร้อน สีหน้าเหนื่อยกล่าวว่า “ขอโทษที่มาสายตั้งครึ่งชั่วโมง”

“มึงไปทำอะไรมา? เหงื่อโชกขนาดนี้...”

“เดินมาจากคลินิกหมอ”

“ใครเป็นอะไร?”

“เปล่า พาเนไปหาหมอตามนัด หมอไพบูลย์ พุนธรรม นะ”

“ไม่ซับซ้อนอะไร?”

“รอละยี้ จึ่งเรียกแท็กซี่ แต่ไม่มีคันไหนยอมมาเลย โบกกรธลืบทกคัน”

เห เมืองดอน แทรกขึ้น “ลืบเจ็ดคัน”

“เออ! ลืบเจ็ดก็ลืบเจ็ด แต่เหมือนกันทุกคัน บางคันว่าไกล บางคันว่าแก้สหมด บางคันว่าไปสงรด ตอแหลทั้งนั้น เลยเดินมาก่อนที่จะก่อคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญ ฆ่าคนขับแท็กซี่ตายคารถ โดยเฉพาะคันสุดท้าย กวนตีนมาก คันสี่ชมพู...”

เหแทรกอีกครั้ง “คันสี่เขียวเหลือง 2 มก 4584”

“เออ! เออ! คันสี่เหลืองก็เหลือง...”

เหว่า “คันสี่เขียวเหลือง”

“เออ! สีเขียวเหลืองก็สีเขียวเหลือง กูอยากบีบคอมันให้หน้ากลายเป็นสีเขียวเหลืองจริง ๆ”

สามิตหัวเราะ

“น่าจะฆ่านะ กูจะได้มีงานทำ คราวนี้จะได้เป็นข่าว บางทีอาจทำให้มีคนฟังเพลงมึงมากขึ้น กูหมายถึงฟังเพลงในคุกนะ”

“กูคงไม่ได้เข้าคุกหรอกเพราะศาลเห็นคนหน้าดี ๆ แวดตาชื่อ ๆ อย่างกู ก็คงยกฟ้อง”

“เปล่า ศาลคงเห็นความหล่อของมึงแล้ว คงอยากส่งมึงไปให้คนคุกเซยชม เอ๊ย! ชื่นชมด้วย คราวนี้มึงจะได้สวมสูท”

“สวมสูทเข้าคุก?”

“สวม ‘สูทเตี้ย’ ต่างหาก!”

“ท่านศาลาวัดก็ตลกแบบนี้เป็นนะ แต่แทนที่จะทำตลกที่ไม่ตลก ก็ควรไปจับพวกแท็กซี่ที่ไม่รับผู้โดยสารดีกว่ามึง”

“รู้มัยว่ามีคนทะเลาะกับแท็กซี่ทุกวัน คนแฉ่งความเรื่องแท็กซี่ไม่รับผู้โดยสารมากเสียจนมีเจ้าหน้าที่เท่าไรก็ไม่พอ ถ้าคนทำผิดมาก ๆ ก็จับไม่ไหว มีตำรวจไม่พอ”

“ไม่จริงหรอก ถ้าจะจับจริง ๆ แท็กซี่จะกลัวหรือ เชือดไก่ให้ลิงดู ชักตัวสองตัวหน่อย”

เพื่อนตำรวจหัวเราะเบา ๆ

“เชือดยังงี้หรือ ไ้เสียว? ยิงเป้าเลยดีมัย?”